

Posudek diplomové práce Mgr. Veroniky Krátké Regionální zpravodajství ČT v letech 1992–2012 pohledem pracovníků televize (posudek vedoucího práce)

Autorka si z širokého rejstříku témat z prostředí České televize, v němž dlouhodobě působila, vybrala po konzultaci dosud spíše opomíjenou problematiku vývoje regionálního zpravodajství, kterou se pokusila zahrnout jak náčrtem historie televizního vysílání v Československu od samých počátků, tak především obrazem proměn České televize od roku 1992 (rok vzniku České televize vyčleněním z dosavadní Československé televize) až do roku 2012, tedy roku, kdy zpravodajské relace České televize prošly dalekosáhlou reformou. Autorka přitom nevěnovala pozornost jen personální a strukturální stránce, ale soustředila se i na problematiku vývoje technického vybavení. Pro vylíčení vývoje samotné Československé televize a její zpravodajských redakcí využila existující odbornou literaturu, diplomové a bakalářské práce dotýkající se tématu, i dobové ročenky České televize. Možná mohla ve větší míře zejména při líčení některých krizových okamžiků (tzv. televizní krize z přelomu tisíciletí) použít také dobový periodický tisk. Poněkud zamrzí, že se jí nepodařilo vývojovou linku zpravodajství České televize prolnout s empirickou částí, tedy se zpracování provedených interview, přestože někteří narátoři (Adam Komers) hráli v určitém období mimořádně významnou roli. Snaha o zachycení historických proměn na několika úrovních pak vedla bohužel na některých místech k opakování informací, dokonce ve velmi podobné stylistice. Jako příklad můžeme uvést obsahově prakticky totožné odstavce na s. 23 a 28. Práce v obou částech místy připomíná spíše jakousi televizní kroniku, v níž jsou hromaděny faktografické údaje bez jakéhokoliv dalšího zpracování. Zároveň tuto „kroniku“ provází místa stylistické neobratnosti a nepřesné formulace (např. o zastavení publicistických televizních pořadů v říjnu 1968, který se ve skutečnosti týkal jen politické publicistiky). Srozumitelnosti výkladu vývoje příliš nepomáhá také ignorování velkých změn, kterými televizní vysílání prošlo v letech 1964–1967, přestože k tomuto období existují velice kvalitní historické práce, především od J. Cysařové. Nechybí ani některé faktografické omyly – např. do listopadu 1989 nevedl Československou televizi jako generální ředitel žádný Jakeš, jak je uvedeno na s. 19, ale v této funkci byl tehdy (od 1. 7. 1989) Libor Batrla. Mimochodem – zatímco autorka s odkazem na jednu z bakalářských prací jako datum nástupu nového generálního ředitele Miroslava Pavla 30. listopad, stránky České televize pracují s datem 27. listopadu 1989. Jinak však lze tuto část považovat za zajímavý přehled vývoje, s akcentováním již zmiňovaného období prvních dvaceti let existence České televize, kde ovšem jsou nadměrně upozaděny okolnosti související s jinými redakcemi České televize (např. tvrdý spor o vysílání některých „normalizačních“ televizních seriálů, zejména 30 případů majora Zemana, který významně přispěl ke změnám na místě generálního ředitele České televize). Naopak autorka správně reflektuje klíčový význam vzniku konkurence České televize, především zahájení vysílání TV Nova v únoru 1994.

Historickému vývoji televizního vysílání i televizního zpravodajství věnovala autorka snad až nadbytečně velký prostor a samotná empirická část, která by měla být skutečným jádrem práce, nakonec zahrnuje jen výrazně menší část textu. Autorka zde položila důraz na využití metod orální historie, i když poněkud prvoplánově pro ní znamenají narátoři především zdroj jinak nedostupných dat. Nicméně je třeba přiznat, že se dotkla i témat, pro jejichž zpracování se hodí metoda orální historie především, tedy otázku subjektivního prožívání různých historických fenoménů samotnými narátory. Autorka bohužel otázku po smyslu využití orální historie pro dané téma řeší jen velmi povrchně a pasáže věnované metodologii by jistě vyžadovaly určité prohloubení stejně jako část věnovaná informacím o narátorech. I části práce věnované regionálnímu zpravodajství jsou postaveny spíše na faktografické deskripci než na nějakých propracovanějších úvahách. Autorka prakticky

bezezbytku přebírá argumentaci narátorů poznamenanou napětím mezi pražským centrem a ostatními regionálními redakcemi. Přesto by nemělo zapadnout, že se jí podařilo zachytit některé mimořádně zajímavé a inspirativní postřehy – např. proměny vnímání sítě osobních kontaktů v daném regionu a zároveň příliš nerozpracovanou otázku postupného úpadku vážnosti České televize v očích veřejnosti (zde by jistě bylo zajímavé analyzovat příčiny, např. i s ohledem na proměnu mediální krajiny v České republice). Velkou a plně oprávněnou pozornost autorka (evidentně ve shodě s narátory) věnuje technickým proměnám regionálního zpravodajství – právě zde dokázala využít své znalosti z práce České televize. Za cenné považuji i údaje o pracovním zatížení pracovníků regionálního zpravodajství, o jejich vzájemných vztazích i o existenci tlaků na práci redaktorů nejenom ze strany politiků, ale i místních podnikatelů. Více pozornosti mělo být věnováno rozdílnému pohledu narátorů na význam lokálních zpráv, zejména když neschází pozoruhodný názor zpochybňující zájem běžného diváka na dění v jeho bezprostředním okolí (srov. s. 77) a také se autorka mohla více zamyslet nad otázkou fluktuace pracovníků regionálních redakcí a nad rolí a pozicí některých redaktorů působících v regionech dlouhé roky či celá desetiletí. Závěr textu, jak je bohužel u diplomových prací v současnosti spíše pravidlem, obsahuje jen jakési resumé bez hlubšího rozboru a vyzdvižení klíčových nových prvků, které práce přinesla.

I pravopis bohužel ilustruje soudobou spíše nízkou úroveň diplomových prací. Značnou nejistotu pozorujeme v psaní velkých písmen (např. opakovaně Události v Regionech), objevíme tu ale i chyby ve shodě přísudku s podmětem (srov. s. 33).

Po zvážení všech pozitiv a negativ předkládané práce ji doporučuji k přijetí a při velmi dobré obhajobě doporučuji zvážit stupeň hodnocení velmi dobře.

Doc. PhDr. Martin Franc, Ph.D.